

ting skal sættes i værk for at kunne få systemet til at virke efter hensigten. Og ét er klart: Det fungerer ikke, som det er i dag. Vi ser jævnligt overskrifter om psykisk syge, som råber om hjælp, men som ikke kan få den.

Danske Regioner kom for nylig med et udspil på psykiatriområdet, hvor de vil sætte mere fokus på psykiatrien lige fra en effektiv forebyggelse, helbredelse af flere syge og til mere personale. De havde sat sig otte mål:

De vil øge danskernes viden om og forståelse for psykisk sygdom, de vil være bedre til at forebygge psykisk sygdom, de vil behandle alle med behov for psykiatrisk hjælp, de vil helbrede flere, de vil gøre psykiatrien mere tilgængelig, de vil mindske overdødeligheden blandt mennesker med psykiske sygdomme, de vil have den nødvendige teknologi og velfungerende fysiske rammer, og de vil have hænderne op af lommerne og bruge dem bedst muligt.

Disse otte mål bakker vi op om, og det hørte vi at ministeren også gør sammen med mange andre partier, så det giver da et godt grundlag til at arbejde videre.

Så Dansk Folkeparti tilslutter sig dette forslag.

Kl. 14:29

Formanden:

Tak. Der er ikke noget ønske om korte bemærkninger til fru Liselott Blixt, så næste ordfører er fru Anne Bastrup.

Kl. 14:30

(Ordfører)

Anne Bastrup (SF):

I efteråret 2006, da vi var ovre hos den nuværende formand for Folketinget, den daværende finansminister, foreslog vi, at man lavede en behandlingsgaranti for børn og unge inden for psykiatrien. Det blev sagt på en sådan måde, at der efterhånden kom sådan en almen accept af, at det nok var en meget god idé. Vi har nu efterfølgende lært, at det ikke hedder behandlingsgaranti, men at det hedder behandlingsret.

Det var en svær proces at sætte i gang, fordi det meget handler om ændring af tænkemåden inden for psykiatrien, tror jeg. I vores aftale i satspuljekredsen skrev vi dengang omhyggeligt, at man skulle være opmærksom på at bruge andre typer af faggrupper. Når vi var rundt med § 71-tilsynet, havde vi erfaring for, at ergoterapeuter, sygeplejersker og SOSU-assistenten med en psykiatrisk overbygningsuddannelse havde en mulighed for at gøre en rigtig stor forskel for den enkelte.

Et par stykker af os var også i Norge for at høre noget mere om den psykologuddannelse, man der havde lavet, og hvor der også var en overbygning inden for psykiatrien. Vi troede i SF i vores naivitet, at det så, da vi havde skrevet det i en aftale, ville indgå i de almindelige drøftelser med regionerne hen ad vejen. I forbindelse med valgkampen fandt vi så desværre ud af, at det ingenlunde var tilfældet.

Regionerne har dog alligevel påtaget sig ansvaret. Sådan som jeg har forstået de seneste venteliste-statistikker på børn og unge-området, har det flyttet noget. Men det er et projekt at få ændret den der tænkemåde, nemlig at man ikke nødvendigvis kun skal behandle mennesker i hospitalspsykiatrien, men at man også kan involvere andre faggrupper, og at man også skal være opmærksom på, at der godt kan gives en behandling uden for hospitalet. Det har jo været en tendens, der har været op gennem de seneste år med opsøgende psykoseteam, og hvad ved jeg. § 71-tilsynet var i Kiruna for nogle år siden, hvor vi også lavede en rapport, der gav anledning til megen skældud fra nogle psykiatere, kan man godt sige, men omvendt også gav megen positiv opbakning fra andre.

Vi står nu over for en, for at sige det mildt og på jysk, relativt stor arbejdsopgave. Den drejer sig om at formidle dette lovforslags intentioner og formidle afgrænsningen af det, afgrænse, hvad det er for nogle rettigheder, den enkelte rent faktisk får ved den her udvidelse af mulighederne. Og hvilke forventninger har vi så til det faglige personale? Hvilke forventninger har vi til samarbejdet med det sociale område? Og hvilke forventninger har vi til kvaliteten af det arbejde, som det enkelte menneske har brug for, behov for og ret til med dette lovforslag?

Så derfor tror jeg, at det vil være vigtigt, at vi i Sundhedsudvalget og i § 71-tilsynet løbende følger hele det her område, og nok i højere grad, end vi troede Sundhedsstyrelsen ville gøre selv sidst med børn og unge-psykiatrien, også følger op på, hvad det så er for nogle vejledninger, der kommer, og hvad det er for nogle uddannelser, der rent faktisk bliver gennemført, således at vi ikke om halvandet år kan konstatere, at der ikke er en eneste psykolog, der har fået en overbygning, således at den pågældende kan være med til at diagnosticere og behandle mennesker, der har psykiatriske lidelser.

Så det er en forpligtelse, som jeg oplever at vi som politikere skal påtage os. Og så så jeg også meget gerne – nu kan jeg se, at fru Sophie Løhde